

Vass Norbert

Prímszám

Céltudatos gépek húznak talmi átlókat
fölénk, felfedik előttünk az ég érhálózatát.
A hidpillérek közti árkádok alatt
levelek lepte, rozsdás hajótestek
úsznak át, árnyukat üldözik
a rakparton rohanó vaskarosszériák.

Pesten ősz van. Elpattant csellóhúrok
csorognak délnek a Dunán. Hűvös szelek
fújnak ócska ablakkeretekeken át, s a folyó
vacogó, fényes melankóliamembrán,
színe lágy tükör, fésülködhetnek benne
reggel a kopaszodó, partmenti fák.

És ahogy Budára tartunk, lassan, az álmos
izzók fényétől mézsárga Margit hídon át,
és néma villamossínek hallgatják a rajtuk
átgördülő káosz dallamát, arra gondolok,
hogy ez az évszak, mint idősödő prímszám,
olyan. Tartózkodó, tüskés, áttetsző és rideg.
És meg sem osztható, egyedül csak veled.